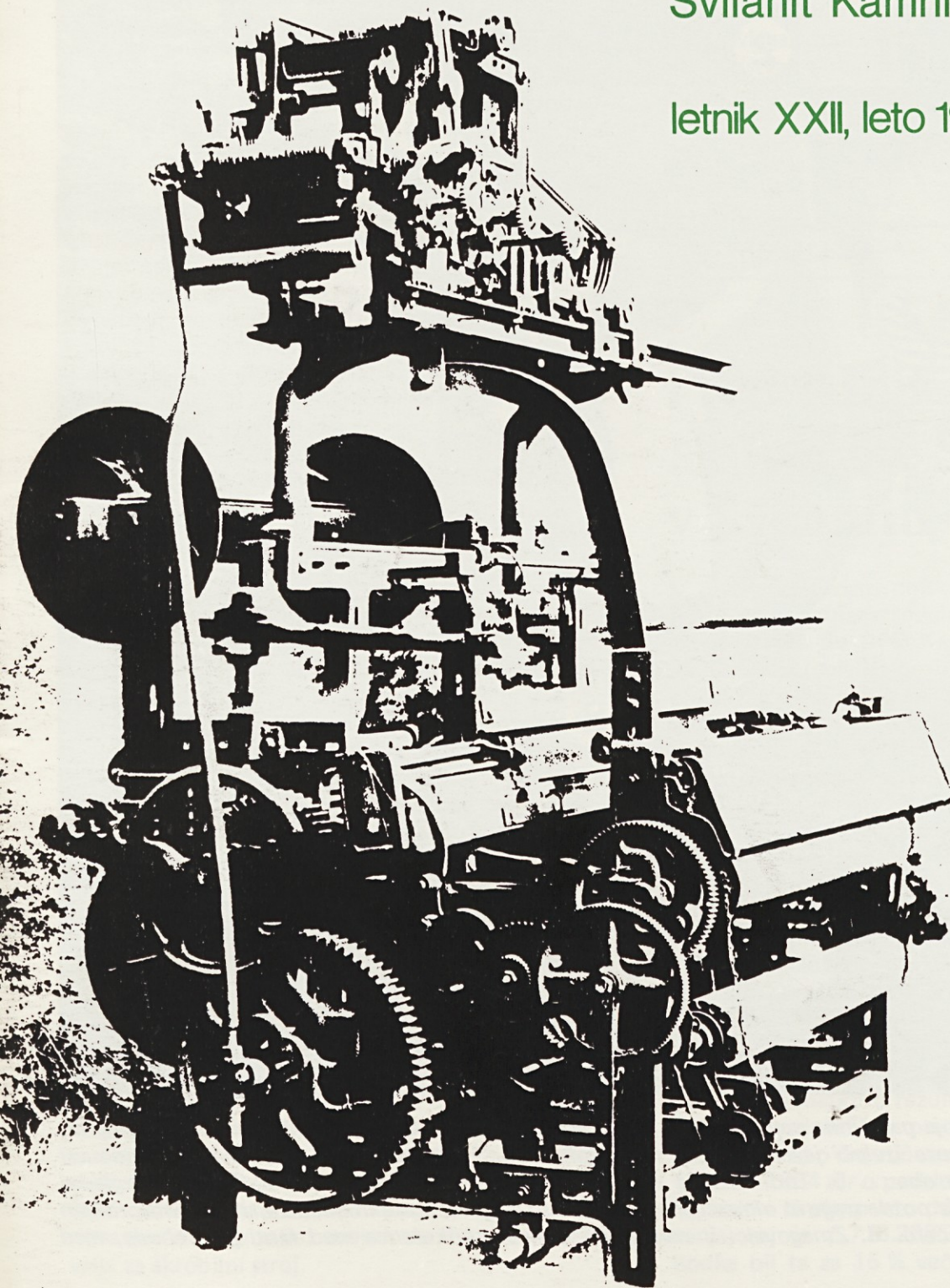

KAMNIŠKI TEKSTILEC

glasilo delovne
organizacije
Svilanit Kamnik

letnik XXII, leto 1984, št. **7-8**

1. Marjan: „Kaj niso moje palačinke najboljše? 2. Brez umetnega dihanja in predhodnega razkužila v grlu, medicinska sestra ne more izvleči ježeve bodice iz podplata! 3. Francjevih . . . -let pa že moramo vsi počastiti! 4. Zadovoljna oba . . . 5. Tudi tu trije zmagovalci; pa ne vem, v čem . . . 6. Čudovit razgled z razvalin Damjana poplača potne srage in okrvavljena kolena. 7. Da se ve: staro in mlado v ritmu disca, rokc'n rolla na poslovilnem večeru. 8. Zmagovalci v namiznem tenisu; konkurenca med fanti je prehuda, med dekleti je pa ni.

Investicijska vlaganja v opremo

Težka gospodarska situacija v Jugoslaviji in v svetu že nekaj časa povzroča motnje v gospodarstvu, tako v preskrbi z reprodukcijskim materialom, posebno pa v obnavljanju strojne opreme iz uvoza. Razlog za te težave je veliko pomanjkanje deviznih sredstev, katerih kljub velikemu izvozu nimamo dovolj, ker lahko koristimo za lastne potrebe le 46.9 % od ustvarjenega deviznega priliva. Žal je naša proizvodnja vezana na uvožene surovine in to večji del iz konvertibilnega področja. Prejo plačujemo dobaviteljem delno s težko pridobljenimi devizami. Podobno kot surovine so tudi vse barve in rezervni deli uvoženi iz zapadnih držav. Majhna devizna pravica, velika poraba deviz za reprodukcijski material nam zmanjšujeta možnosti, da bi se hitreje obnavljali v strojni opremi, kar ima lahko težke posledice v naši konkurenčni sposobnosti na svetovnem trgu.

Zavedajoč se pomembnosti proizvodnje in tehnološke sposobnosti, nam je uspelo, kljub velikim preprekam, kot so devizna sredstva in prepoved uvoza opreme, nabaviti nekaj najnujnejše opreme za našo proizvodnjo.

Najpomembnejši je škrobilni stroj, katerega nam je ponudila firma ing. Biro Dieter Pestel iz Zahodne Nemčije. Ta stroj je bil že nekaj mesecev v obratovanju tako, da je praktično dal skozi le poizkusno obratovanje in je torej praktično nov. Firma, pri kateri je bil stroj montiran je šla v stečaj tako, da smo škrobilni stroj firme Zell dobili po izredno nizki ceni, to je 170.000 DM. Ta stroj nas bo rešil velikih težav, ker je že dosedaj predstavljalo škrobljenje ozko grlo kljub 3-izmenskemu delu. Zahteve trga pa kažejo čedalje večje potrebe po valk fro-tirju, ki ima v zankah enojno prejo in jo je potrebno škrobiti.

Drugi najpomembnejši stroj iz uvoza pa je saško snovalo za Svilo, katero je že naročeno v Italiji pri firmi Off. Mecc. Salvatico. Vrednost tega stroja je 85.000.000 Lit. in dobili ga bomo že letos v oktobru. Za Svilo je ta stroj življenjsko pomemben, ker imajo sedaj staro snovalo že dotrajano in ni možno kvalitetno snovanje.

Za potrebe konfekcije so uvoženi 3 specialni šivalni stroji in eden za šivalnico, katerega smo reklamirali zaradi nepravilne opremljenosti. Vrednost teh strojev znaša 19.768 DM. Pri vsej uvoženi opremi moramo plačati cca 35 % carine od devizne vrednosti in druge stroške v dinarjih. V letošnjem letu računamo še na naročilo 2 šivalnih strojev za konfekcijo svile. Iz kredita reciklaže pa bomo naročili za večjo vrednost rezervne dele, med katerimi naj bi bila tudi nova cevčnica za saško snovalo in dva taflonizirana valja za škrobilni stroj.

Na področju dinarskih investicij smo tudi v letošnjem letu veliko investirali v obrat energetike in sicer v izgradnjo plinovoda, plinske in kompresorske postaje ter s tem omogočili, da že v letošnjem letu preidemo na plin v naši kotlovnici in si tako zagotovimo sigurnejšo oskrbo z gorivom. Vrednost vlaganj v energetiko v letošnjem letu znaša 31.000.000,00 din in 29.000 DM za uvožene dele pri opremi.

Druga pomembna dinarska investicija pa je viseči transport v konfekciji, kateri je do sedaj speljan od zaključne faze šivanja do skladišča. Ta investicija znaša 2.420.000,00 din. Že v letošnjem letu bomo razširili viseči transport v skladišče, v prihodnjem letu pa v konfekcijo med posamezne faze izdelave plaščev.

Poleg omenjenih pomembnejših investicij pa smo veliko vlagali tudi v ostalo opremo kot so transportna sredstva, garderobna in pisarniška oprema, računske stroje in podobno.

Bogo WIEGELE

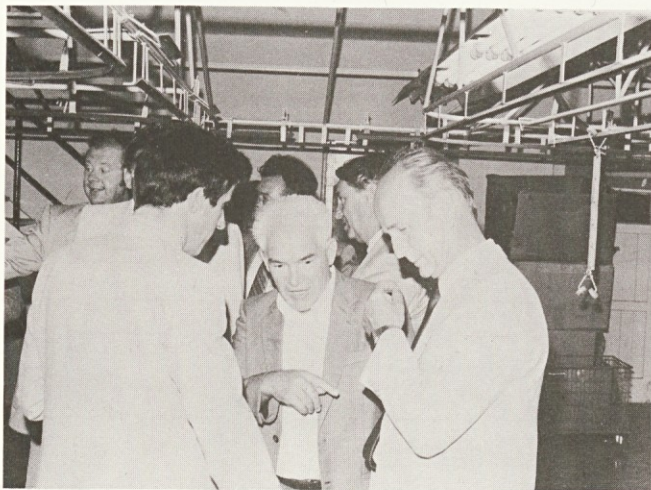
Predsednik skupščine SRS v Svilanitu

V okviru delovnega obiska v kamniški občini si je tov. Vinko Hafner s sodelavci in predstavniki skupščine občine ter DPO Kamnika ob prihodu v Svilanit najprej ogledal proizvodnjo. Vodstvo delovne organizacije in predstavniki samoupravnih organov in družbenopolitičnih organizacij pa so ga seznanili s samoupravno in družbenopolitično organiziranostjo Svilanita. Ob ogledu proizvodnje se je tov. Hafner posebej zanimal za problematiko poslovanja, preskrbo s surovinami, deležem izvoza, večina vprašanj pa je bila povezana z vprašanjem vključevanja delavcev v prizadevanja za uresničevanje ciljev gospodarske stabilizacije in izboljšanje pogojev dela.

Po ogledu proizvodnje so se nadaljevali razgovori v sejni sobi delovne organizacije, katerim so poleg članov strokovnega sveta prisostvovali še predsedniki delavskih svetov in predsedniki družbenopolitičnih organizacij ter delegata zbora združenega dela Republiške skupščine iz naše delovne organizacije.

Ker smo podatke o rezultatih poslovanja tov. Hafnerju posredovali že pred obiskom, smo se pogovarjali največ o uresničevanju planiranih ciljev v letu 1983 in 1984 ter o problemih poslovanja. Čeprav je Svilanit v lanskem letu dosegel lepe rezultate poslovanja, saj je z 718.208.255 din ustvarjenega dohodka bil ta za 15 % večji od povprečno ustvarje-

nega dohodka na delavca v podskupini dejavnosti, za čisti poslovni sklad je bilo razporejenih 177.874.684 din in poprečni OD 19.645.— din Del Svilanitove proizvodnje se že od leta 1962 dalje prodaja na evropskem trgu in je izvoz od tega leta, ko je znašal 18.000 \$ narasel v letu 1983 na 2.881.659 \$ oziroma 18,85 % prihodka. Fizični plan proizvodnje v letu 1983 ni bil v celoti dosežen v bazični enoti Svilanita, to je v tkalnici frotirja, zaradi pomanjkanja bombažne preje, vendar je z delno preusmeritvijo asortimana in prerazporejanjem delavcev bila posledica tega izpada močno omejena, ker smo dali popolno prednost proizvodnji za izvoz, proizvodnji za več vloženega dela in asortimanom z boljšim dohodkom in uslugam za tuje firme. Čeprav se nekateri problemi poslovanja v obeh TOZD, t.j. v TOZD Frotir in TOZD Svila na-

Pri ogledu proizvodnje

daljujejo še v letošnjem letu, smo ugotovili, da je s sprejetimi ukrepi v okviru programa ukrepov v oteženih pogojih gospodarjenja bil tudi ob polletju dosežen lep poslovni uspeh.

Tov. Hafnerju in njegovim sodelavcem smo posredovali tudi nekatere probleme, ki s strani zunanjih dejavnikov onemogočajo normalno delo in poslovanje. Ugotovljeno je bilo, da na primer politični usmeritvi v izvoz ne sledijo tudi ekonomski stimulansi. Delež deviz, ki ostaja temeljni organizaciji, se pogosto spreminja in ne omogoča dolgoročnejsše usmeritve, ki pa je v izvozu še kako potrebna.

V primerjavi produktivnosti dela v Svilanitu s tovarno Egeria v Tübingenu v ZRN smo ugotovili, da na posameznih fazah dela to produktivnost dosegamo in v posameznih primerih celo presegamo, nato pa imamo že večjo režijo v posameznih obratih in se ta nato stopnjuje do dvakratne obremenitve izdelka z raznimi dajatvami. Ob takšnih pogojih naši izdelki ne morejo biti konkurenčni, tečaj dinarja in izvozna stimulacija pa izvoznikom ne omogočajo ustvarjati primerne dohodka in je zato v Svilanitu prevladala odločitev, da se v izvoz usmerja v zadnjih letih toliko proizvodnje, kot je to potrebno za pokritje lastnih potreb in potreb za pokritje devizne

soudeležbe dobaviteljem preje. Na področju izvoza in uvoza se pojavlja neurejenost, ki poleg motenj v proizvodnji povzroča veliko škodo tudi s stališča narodnega gospodarstva, ker so preveč prisotni TOZD oziroma lokalni interesi, sicer preštevilni administrativni ukrepi in ekonomski instrumenti pa ne urejajo dovolj učinkovito n.pr. preprečevanje izvoza nižjih stopenj obdelave. V Svilanitu smo v letu 1984 uvozili n.pr. prejo po ceni 8 DM za kg, slučajno pa izvedeli, da neka delovna organizacija enako prejo izvažala za 5,75 DM za kg. Le slučaju in poznanstvu gre zahvala, da je Svilanit s prevzemom pokrivanja devizne obveznosti druge DO dobil bombažno prejo, ko sicer izvozniki za takšne rešitve zaradi provizije pri izvozu in uvozu za to niso zainteresirani, druge institucije pa mirno spremljajo takšna dogajanja.

Tov. Hafnerja smo seznanili tudi z delitvijo ruskega bombaža, ko so kljub poudarjanju potrebe po izvozu na konvertibilni trg namenili kar 60 % bombaža izvoznikom na klirinško področje. Tekstilna industrija naj bi se dogovorila o delitvi, ugotavlja pa se, da se dogovarjanje v večini primerov opravlja na osnovi večinskih interesov, ne pa na osnovi ekonomske upravičenosti in ekonomskih kriterijev.

Izpostavljen je bil tudi problem izvoznih stimulacij, ko se v programu razbremenitev gospodarstva načrtuje njihovo zmanjšanje in bodo ta sredstva povečala dohodek neizvoznikov, želimo pa, da bi več izvažali na konvertibilno področje, kjer pa se dosega manjši dohodek.

V razgovoru o delu delegatskega sistema in razvoja samoupravljanja so razpravljalci ugotovili, da številni in nenehno spreminjajoči se predpisi močno zmanjšujejo vlogo delavca v samoupravnem odločanju in da se administriranje vrinja vedno močneje

18. julija 1984 ob razgovorih o problematiki poslovanja in samoupravljanja

tudi v OZD. Delo delegatskega sistema se je količinsko tako razvejalo, da ga skoraj ne moremo več obvladovati, delavci so postali do samoupravljanja včasih celo apatični, s sredstvi pa razpolagajo ožje skupine in odtujeno od interesov delavcev. To je zlasti močno prisotno v SIS in vedno pogosteje ne-

sklepčne skupščine SIS nas opozarjajo, da bo na tem področju nujno storiti korak za izboljšanje kvalitete samoupravnih odnosov.

Ob zaključku razgovora je tov. Hafner poudaril, da je namen njegovega obiska bil predvsem v tem, da se seznani s problemi, s katerimi se srečujejo v posameznih sredinah ter kako se uresničujejo sprejeti ukrepi v republiški in zvezni skupščini. Ugotovil je, da je Svitanit dosegel lepe rezultate poslovanja in da bo v oteženih pogojih gospodarjenja ter ob zmanjšanju konjunktura potrebno vložiti precej truda, da se bodo takšni rezultati ohranili. Vzpodbudni so tudi dosežki na področju pogojev dela zaposlenih delavcev, zlasti pa žena in se vložena sredstva v objekte družbenega standarda obrestujejo v rezultatih dela, skrb za delavca in razvoj samouprave pa mora ostati še naprej glavno vodilo. Pri tem pa ne gre zanemarjati dejstva, da so tudi v slovenskem prostoru nekatere DO, kot na primer IBI Kranj, zelo uspešne v evropskem in celo svetovnem merilu in da je z medsebojnim sodelovanjem možno doseči tudi v drugih sredinah še boljše rezultate poslovanja. Zaradi svetovnih in naših lastnih gospodarskih razmer pa moramo računati na to, da bomo še nekaj časa morali poslovati v oteženih pogojih, več izvažati ter več in bolje delati in boljše rezultate dosegati z boljšim vključevanjem vsakega posameznika na slehernem delovnem mestu.

KOROŠEC Franc

Nova pridobitev

Nedavno tega smo uvedli v DE-14 konfekciji fro-tirja novost t.j. viseči transport. Ta sistem transporta se je razvil že pred več deset leti.

Dejstvo je namreč, da se tako kot takrat tudi danes porabi za razna dela na delovnem mestu več časa kot za samo strojno delo. Samih strojev se skorajda ne da več spreminjati (mehanizirati in automatizirati), zato pa se lahko reducira ročna manipulacija na delovnem mestu (npr. prijemanje, nastavljanje, odlaganje ipd.)

Prednosti visečega transporta so:

- krajši prehodni čas artikla, ker leži v obratu manj blaga
- red v pretoku blaga
- manjša potreba po prostoru
- poenostavljeno delo

Z novo organiziranostjo bo poleg vsega možna tudi boljša dnevna kontrola oz. evidenca doseganja planiranih nalog. Z izboljšanjem pogojev dela na del. mestu, bomo dosegli tudi to, da bodo delavci bolj zadovoljni in bodo zaradi tega tudi boljše in kvalitetnejše delali.

Posodobitev proizvodnje z domačo opremo

Viseči transport je narejen tako, da se faze izdelave vrstijo v sinhroniziranem zaporedju. Torej je prednost takšnega sistema dela v tem, da proizvodnja teče nepretrgoma od enega do drugega delovnega mesta, zmanjšuje se procent nedokončane proizvodnje, pri delavcu s tem dosežemo večjo delovno storilnost in hitrejšo izvajanje posameznih nalog.

Z visečim transportom smo veliko pridobili. Že sedaj se kaže, da se bo ta investicija, ki je vrednostno znašala 2.421.847,40 din dobro obrestovala.

Žal sedaj ta viseči transport še ne povezuje tudi faz šivanja. To pa bo naša naloga, ki jo bomo v bližnji prihodnosti morali uresničiti.

MALETIČ Jana

Za solidno življenje . . .

Dolgo sem odlašala pisanje tega članka in čisto po naključju sem ga pričela pisati prvega septembra. Nič posebnega naj ne bi bil ta dan, če nas ne bi že navsezgodaj po radiu prebudili z nič kaj razveseljivimi novicami o sprostitvi cen domala vseh izdelkov za končno porabo, torej tistih, ki najbolj neposredno udarijo uporabnika po žepu. Spremenjen sistem oblikovanja in družbene kontrole cen določa, da se bodo odslej cene 55 odstotkov industrijskih izdelkov oblikovale svobodno, 37 odstotkov s samoupravnimi sporazumi, komaj 8 odstotkov vrednosti proizvodnje pa bo ostalo pod neposrednim nadzorstvom državnih organov. Ob teh podatkih menim, da je vsak dodaten komentar odveč. Nikjer pa ni zaslediti nobenih izhodišč oziroma nakazanih rešitev, kako bodo odslej živeli delavci z najnižjimi osebnimi dohodki. Smo jih postavili na rob življenske eksistence?

Ne bom naštevale raznih statistično ugotovljenih podatkov o padanju življenskega standarda, o rasti cen ter o realnem padanju osebnih dohodkov, saj je o tem veliko napisanega vsak dan v sredstvih javnega obveščanja. V situaciji, v kakršni smo, je za vsakogar izmed nas važen enostaven, a zelo pomemben podatek — višina osebnega dohodka oziroma tisto, kar nam ostane od raznih odtegljajev na razpolago za nabavo osnovnih življenskih dobrin.

Prideš v službo, domov, v trgovino, k prijateljem, vedno se nehote v vsakdanji pogovor vsiljuje beseda denar, denar in znova denar. Skoraj si upam trditi, da ni med nami nikogar, ki si ne bi že zjutraj naredil „finančni plan“ izdatkov tistega dne. Na žalost, pa je realizacija ponavadi neprimerno večja, saj se indeks gibljejo od 150 odstotkov dalje. In kje so vzroki za to?

Vrtoglavi ples cen povzroča skrbi marsikateri družini. Osební dohodki rastejo vse počasneje, stroški za hrano, obleko in drugo pa vse hitreje. Kako iz denarnice, v kateri je malo, iztisniti za vse, kar je potrebno vsak mesec znova in sproti poravnati? Kje odškrtniti: pri hrani, obleki? Ob misli na to mnoge zaskeli, zlasti če nimajo možnosti za dodatni zaslužek in kakršnokoli pomoč.

Včasih smo občudovali čarodeja, ki je iz cilindra pričaral zajca, iz rokava goloba, danes pa občudujemo tiste, ki so sposobni s skromnimi dohodki nahraniti in obleči svojo družino, nakupiti ozimnico, kurjavo, da o nakupu novega avtomobila, stanovanja oziroma gradnji hiše sploh ne govorim.

Gospodarska stabilizacija nas je močno prizadela. Vendar pa se ne bi smela toliko odražati na vsak mesec „tanjših“ plačilnih kuvertah delavcev ter na visokih cenah osnovnih življenskih dobrin. Reševati bi se morala z ustrežnejšo gospodarsko politiko. Pa to prepustimo drugim in rajši pogledajmo, kako je z gibanjem osebnih dohodkov v naši delovni organizaciji.

Iz podatkov o polletnem poslovanju je razvidno, da je znašal povprečni neto osebni dohodek na delavca 26.805,00 din, kar je za 50 % več kot v enakem obdobju lanskega leta, za 15 % več od povprečnega neto OD na zaposlenega v SRS v obdobju I–IV 1984 ter za 24 % večji od povprečnega neto OD na

NAJBOLJ težko pričakovan dan v mesecu je

Mislim, da bi vsi v en dah rekli „DVANAJSTI“, to je dan, ko se naše denarnice zopet malo napolnijo. Čeprav imamo v naši delovni organizaciji sorazmerno visoke osebne dohodke in se čez višino le-teh ne smemo pritoževati, pa vendarle, ko se pričnejo vrstiti vsakomesečni izdatki marsikdo pomisli: „Ali bom zvozil skozi mešec ali?“

O tem, kako dolg je mesec, so mi sogovorniki povedali naslednje:

„Kupčke, ki sem jih že dosedaj naredila po plači, bom morala še malo prerazporediti. Najmanj bo ostalo na tistem, ki je namenjen za obleko. Še dobro, da imam doma malo zemlje, ki jo pridno obdelujem. Ne vem, kako bi bilo, če bi morala vse kupiti.“

„Joj, o tem me rajši sploh ne sprašujte! Že dvanajstega me je groza, kako in kam s plačo, da mi je že po nekaj dneh ne bo zmanjkalo. Cel mesec sedim za strojem, se trudim, da naredim čimveč, saj vsak dinar prav pride. Potem pa grem nekajkrat v trgovino, poravnam vse obveznosti in spet sem tam, kjer sem bila pred dvanajstim.“

„Moram reči, da obadva z mojem dobiva še kar solidne osebne dohodke. Toda, ko se pričnejo izdatki, se ti kar naenkrat spremenijo v majhne. Sprašujem se, kako živijo delavci z najnižjimi osebnimi dohodki, upokojenci in tisti, ki so dalj časa v bolniškem staležu.“

„Živim zelo skromno, saj sem že od malega navajena varčevati. Najprej nakupim vse, kar je potrebno za osnovno življenje, šele nato, če mi seveda še kaj ostane, si kaj malega privoščim tudi za sebe.“

„S svojim osebnim dohodkom sem zadovoljna. Živimo skromno in z nobeno stvarjo ne pretiravamo. Nekaj pa bi rada povedala. Najbolj me zaboli pri srcu takrat, ko me otroci prosijo za kakšno stvar, ki si je ne moremo privoščiti tako, kot tisti z „debelimi denarnicami“. Če je stabilizacija, naj bo za vse in ne samo za nekatere.“

To so drobci iz pogovora s sogovorniki, ki so želeli ostati anonimni. Pa nič zato, saj bi to lahko bile izrečene besede vsakogar izmed nas.

zaposlenega v podskupini dejavnosti v enakem obdobju. Kako pa je z gibanjem najnižjih osebnih dohodkov v naši DO?

V mesecu maju je znašal najnižji OD 14.619,00 din, v juniju 16.077,00 din ter v mesecu juliju 20.888,00 din. Mislim, da moramo najnižjim osebnim dohodkom še naprej posvečati več pozornosti, saj so te kategorije delavcev, ki jih prejemajo, čedalje bolj materialno in socialno ogrožene. Že v preteklih letih smo na tem področju naredili velik korak. V letu 1980, ko je že prišlo do večjega padca življenskega standarda delavcev in s tem seveda tudi padanje realnih osebnih dohodkov, smo z določenimi spremembami sistema nagrajevanja (zmanjšanje notranjega razmerja med osebnimi dohodki, znižanje osnovnega razmerja med najnižjim in najvišjim osebnim dohodkom, uvedba popoldanskega dodatka)

povečali predvsem najnižje osebne dohodke ter to raven obdržali vse do danes.

Če analiziramo podatke o gibanju osebnih dohodkov v občini Kamnik, lahko ugotovimo, da imamo napram ostalim delovnim organizacijam relativno višje najnižje osebne dohodke, osebni dohodek pa se ponavadi giblje od 3–4 mesta. V zvezi s tem moram omeniti tudi to, da je naše razmerje med najnižjim in najvišjim osebnim dohodkom (v izplačilu) eno izmed najnižjih in da je to tudi delni razlog, da v zadnjem času ni bilo večjih težav z najnižjimi osebnimi dohodki.

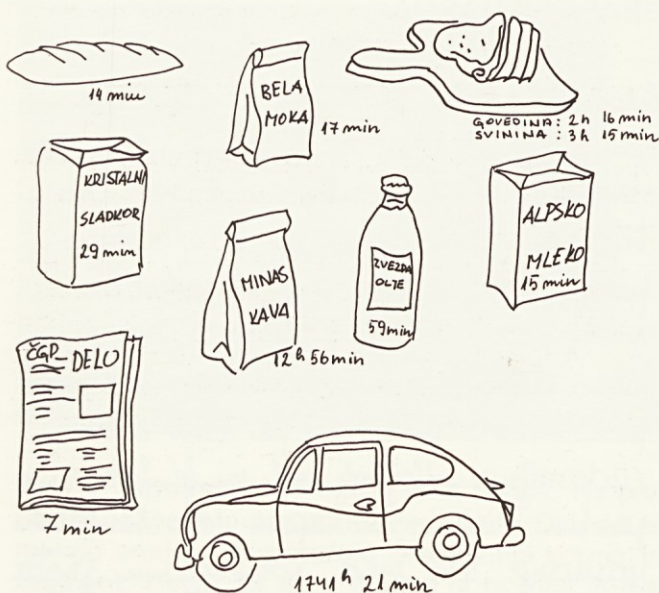
Ob tem, ko vseskozi omenjamo delavce z najnižjimi osebnimi dohodki, menim, da bi pa morali iz te kategorije izločiti tiste, ki zaradi lastne nedelavnosti ali malomarnosti ne dosegajo pričakovanih rezultatov, kar ima za posledico nižji osebni dohodek po lastni krivdi.

Socialnih problemov, ki to postanejo po lastni krivdi, ostali delavci niso opravičeni z lažno solidarnostjo podpirati in s tem sebi zmanjševati težko zaslužen osebni dohodek.

Kljub temu, da je treba trezno pogledati sliko osebnih dohodkov in storiti vse, da bi ti realno vendarle spremenili smer gibanja. Vendar pa ne na način, da bi delavcu z eno roko dajali v žep, z drugo pa takoj izpraznili. Ampak je potrebno, da se čimbolj izkoristijo notranje rezerve (večja produktivnost, večja izraba delovnega časa, varčevalni ukrepi itd.). Če se tega ne bomo zavedali, bo inflacija izničila še tako dobra prizadevanja, sadove in upe delavcev, da si lahko s svojim delom zagotovijo vsaj solidno življenje.

NEKAJ STATISTIČNIH PODATKOV O OSEBNI PORABI

POTREBNE URE IN MINUTE DELA, DA SI JE DELAVEC S POUČERENIM OD V PRVIH MESECIH LETOČNEGA LETA LAHKO KUPIL:

(Vir: Zavod SES za statistiko)

Delo med počitnicami ali šola za življenje

Na mizi leži zajetna mapa, polna prošenj. Vse so si več ali manj podobne.

„Zaključujem 8. razred osnovne šole. Zelo me veseli šiviljski poklic. To delo bi rada nekoliko bolj spoznala, zato vas prosim, da bi me v času šolskih počitnic sprejeli na delo v vašo delovno organizacijo.“

Ali pa:

„Star sem 15. let. Odločil sem se za šolanje na Tekstilni šoli v Kranju. V času šolskih počitnic bi se rad zaposlil in si prislužil nekaj denarja za nakup šolskih potrebščin!“

Da bliža se poletje in s tem čas brezskrbnih šolskih počitnic. Brezskrbnih? Morda, za nekatere. Odraslim se velikokrat zdi, da mladina nima nobenega drugega dela, kot da nekoristno trati čas. Na tak način preživlja počitnice le del mladih. Veliko je namreč fantov in deklet, ki se odločijo, da bodo vsaj en mesec preživeli na delu v tovarni, spoznali življenje v njej, pa seveda tudi kak dinar zaslužili. Z njim si bodo morda izpolnili tudi skrite želje.

Med prošnjami je največ takih, ki so jih napisali 15-letniki. Pravkar zaključujejo obvezno šolanje in pred njih je postavljeno težko vprašanje. Odločiti se morajo za svoj poklic, za delo, ki naj bi ga vse življenje z veseljem opravljali.

V delovni organizaciji Svilanit imamo že vrsto let navado, da med šolskimi počitnicami zaposlimo precejšnje število učencev, dijakov in študentov.

Letos smo imeli pri organizaciji počitniškega dela določene težave. Republiški komite in Republiški inšpektorat za delo sta oblikovala skupno stališče, da bi bila zaposlitev učencev in dijakov možna samo kot sklenitev delovnega razmerja za določen čas ali pa na podlagi sklepanja pogodb o delu. To pa bi bilo povezano s precejšnjim obsegom administrativnih del, predvsem zaradi pridobitve delovne knjižice, opravljanjem zdravniškega pregleda, s prijavami itd. Glede na kratek čas takšnega delovnega razmerja je bilo postavljeno vprašanje upravičenosti postopka in tudi stroškov, zlasti za zdravniški pregled. Vse to bi povzročilo zmanjšanje zaposlovanja

mladine, pa tudi težave v sami delovni organizaciji, saj se s počitniškim delom delno rešuje tudi odsotnost delavcev zaradi koriščenja letnih dopustov. Če pa bi hoteli z mladino sklepati pogodbe o delu, pa bi nastal problem pri izplačilu nagrad za prostovoljno počitniško delo, saj nas družbeni dogovor o razporejanju dohodka pri tem omejuje. Zato smo se odločili, da učence, dijake in študente zaposlimo preko Študentskega servisa.

Že konec junija, še bolj pa v juliju in avgustu smo na vsakem koraku srečevali mlade obraze. V obeh mesecih jih je bilo na delu okoli 90. Med njimi sem poiskala nekaj fantov in deklet ter jih povprašala, zakaj so se odločili delati mesec ali dva med delavci Svilanita, pa o njihovih občutkih po končanem delu. Takole so mi pripovedovali, nekateri pa tudi napisali:

SUŠNIK MARIJA je letos zaključila 8. razred osnovne šole; za počitniško delo se je odločila predvsem zaradi veselja do šivanja. Kar dva meseca je delala, najprej v šivalnici, nato pa v konfekciji. Adjustirala in čistila je plašče ter zatrjevala rokave. Pravi, da ima dovolj guljenja šolskih klopi, zato je na komisijo za delovna razmerja naslovila prošnjo za sklenitev delovnega razmerja. Ta želja se ji je uresničila in sedaj je že naša delavka.

ZORE DUŠAN že četrto leto „preživlja“ počitnice v Svilanitu. Letos je delal v tkalnici frotirja kot sne-malec blaga. Tega dela je že vajen, pravi pa, da je precej naporno, pa tudi nevarno. Za kaj bo namenil denar, se je že odločil. Njegova velika želja je, da si kupi ojačevalec.

VRTAČNIK VERA je dijakinja IV. letnika naravoslovno-matematične usmeritve v šolskem centru Rudolfa Maistra. Že lani je bila na počitniškem delu v Svilanitu. Delala je v trgovini. Spomladi je bila tudi na obveznem proizvodnem delu v laboratoriju, kjer ji je bilo delo zelo všeč. Letos pa je bila razporejena v šivalnico, kjer je opravljala različna dela, od adjustiranja, pakiranja brisač, do striženja obešank. Z

delom je bila zadovoljna, le nagrade se ji zdijo nekoliko prenizke. Kljub temu pa bo denar koristno porabila, predvsem za šolo, pa tudi krajše počitnice si bo privoščila.

„Naslednje leto bi spet rad prišel v Svilanit“ mi je povedal 15-letni **ROBERT LAH**. Delo v barvarni, kamor je bil razporejen se mu zdi precej naporno. Vendar ga je z veseljem opravljajal.

ČASL IRENA

Letos sem se odločila, da bom med počitnicami delala, da bi zaslužila kak svoj dinar in mi bi bilo tudi kar naprej priložnost za denar. Denar, ki ga bom zaslužila, bom porabila za del nove smučarske opreme, ostalo pa še za kaj koristnega.

Delala sem v svilanskem podjetju, kjer mi je tovrstni del vse do potankosti naročil, kako potekajo razna dela v trgovini, kot npr.: prijem blaga, priznanje cen, numeriranje cen, itd. Opravljala sem vsa manyakturna dela. Spoznala sem tudi veliko novih ljudi iz DO Svilanit, pa tudi stanke, ki so prihajale v trgovino.

Delo v trgovini je bilo prijetno in mi ni žal, da sem se na to odločila. Tudi drugo leto se veselim prijaviti za delo med počitnicami.

Časl Irena

KLADNIK MIHELA je dijakinja srednje upravno-administrativne šole. Takole je pripovedovala:

„Ker se je za počitniško delo v Svilanitu odločilo tudi nekaj prijateljev iz bloka, sem tudi sama poskusila srečo pri vas. Moja prošnja je bila ugodno rešena in 2. julija sem pričela z delom. Razporejena sem bila v Skupne službe TOZD Frotir – v pripravo dela. Vsi so me lepo sprejeli. Pripravljeni so mi bili pomagati, če sem jih prosila za nasvet in pomoč. Rada sem hodila na delo in mesec je kar prehitro minil. Naslednje leto bi se spet rada vrnila.“

GRADIŠEK MARIJA

Letos sem bila prvič na počitniškem delu. Delala sem v šivalnici, kjer sem stignla kake (obešanke) za brisače in blazirala. Delavke se mi zdijo zelo prijazne in dobro sem se počutila v njihovi sredini. Čutila mi ni bila všeč in nagrade se mi zdijo prenizke. Drugače sem ga bila zelo zadovoljna. Najbolj všeč mi je bilo v parku. Mislim in upam, da bom tudi naslednje leto med počitnicami prišla delat v DO Svilanit.

Charija Gradišek

DOBOVSEK DAMJANA: „Za počitniško delo sem se odločila, ker sem želela spoznati vašo tovarno ter delo v njej. Vpisala sem se namreč na srednjo tekstilno šolo v Kranju in upam, da mi bodo pridobljene izkušnje pri šolanju kar koristile. Predvsem pa sem želela zaslužiti nekaj denarja in s tem nekoliko omiliti stroške staršev ob pričetku novega šolskega leta. V šivalnici sem opravljala razna dela, največkrat sem pakirala brisače. Delo ni bilo pretežno in ne preveč zahtevno. Vaša tovarna je lepo urejena, v njej pa je veliko pridnih delavcev.“

HALER BRIGITA: „Z delom v tovarni sem bila že nekoliko seznanjena. Pred dvema letoma sem namreč delala v konfekciji, kjer sem čistila plašče. Delo se mi je sprva zdelo precej enolično, kasneje pa sem se na to popolnoma privadila. Letos sem delala v šivalnici. En dan sem pakirala brisače, ostale dni pa sem klasirala in tiskala ter strigla trakce. Ravno tako kot s čiščenjem plaščev sem imela tudi s klasiranjem sprva težave, ko pa sem se privadila, je bilo delo zelo zanimivo. Še bolj kot klasiranje mi je bilo všeč pakiranje brisač, saj je osem ur minilo kot bi mignil. Dobro sem se počutila med delavkami, saj so me takoj sprejele za „svojo“, poleg tega pa so na nas „počitnikarje“ gledale z razumevanjem. Delo so nam podrobno opisale in pokazale tudi lažji in hitrejši način dela, zato smo ga z še večjim veseljem opravljali. Mislim, da ne bo odveč, če se jim v imenu vseh nas zahvalim z upanjem, da se drugo leto spet vidimo... Tudi predavanje o varstvu pri delu je bilo zelo zanimivo, koristno in hkrati zelo potrebno. Tovariš nas je seznanil o tem, kaj smemo in kaj ne, vsak izmed nas pa je lahko preizkusil delovanje gasilnega aparata.

Zasluženi denar bom glede na današnje „nizke“ cene porabila s posebnim premislekom. Najprej si bom kupila vse, kar bom potrebovala v šoli, potem pa... no, še ne vem...

Delo v Svilanitu mi je bilo v velik poduk. Na prvi pogled je vse zelo preprosto. Pa ni tako. Delavke se morajo truditi, da dosežejo predpisano normo in kvaliteto. Delati 35 let v tovarni je za žene in matere zelo naporno. Spoznala sem, da se je v šoli vredno potruditi in se izučiti za določen poklic, ki ga z veseljem opravljaš.“

Misli in občutki mladih sogovornikov so si na las podobne; večina se jih je odločila za počitniško delo, da bi vsaj malo razbremenili starše pri nakupu šolskih potrebščin in si prislužili „svoj“ denar za uresničitev tudi skritih, gorečih želja!

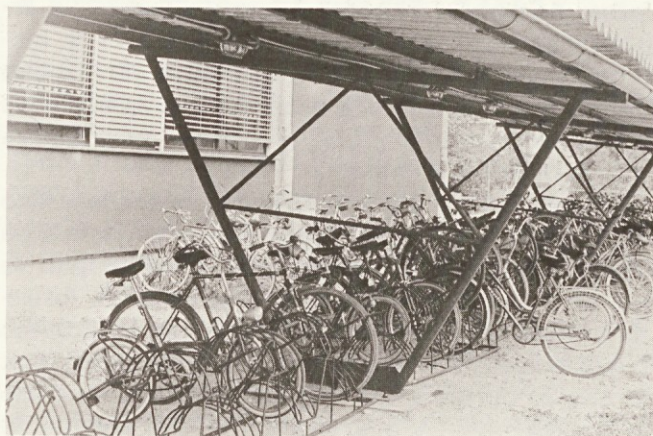
Ni lahko tem, nekaterim še na pol otrokom, tako zgodaj zjutraj na delo in se že prvi, drugi in vse naslednje dni enakopravno kosati z izvrševanjem del, ki jih delavci opravljajo že vrsto let. A če so ti do teh mladih ljudi prijazni in pripravljeni pomagati, mladi lahko premagajo težke „začetniške“ ure in korake. O tej plati počitniškega dela galjivo priča naslednja pripoved neke mame:

„Naša Metka se je med počitnicami zaposlila v tovarni. Delala je na tekočem traku. Prvi teden je bila vsa obupana. Roke je imela pordele in opraskane. Ko je prišla z dela, je šla spat, od utrujenosti ji niti kosilo ni teknilo. Saj se mi je kar smilila, pa ji tega nisem hotela pokazati. Ko je nekega dne prišla domov, je rekla: „Oh mami, sedaj šele vem, kako se počutiš; ko prideš iz službe, moraš potem še doma vse ponarediti, mi pa pravimo, da si sitna, če nam malo potožiš!“ Kar dobro se mi zdi, da je poskusila z delom. To ji bo koristilo!“

Ta pripoved nas v marsičem še pouči: otrok doživlja neko veliko življenjsko spremembo, s katero si je pridobil dragoceno izkušnjo. Bogatejši je za spoznanje vrednote dela in vrednote cilja in rezultata dela. Predvsem pa spozna, da denar ni lahko zaslužiti!

O vsem tem bomo starši in otroci lahko razpredali misli vse do naslednjih počitnic. Dovolj časa bo, da bodo svoje mnenje morda spremenili tudi tisti starši, ki imajo o počitniškem delu svojih otrok takšno mišljenje: „Ne, naš pa že ne bo šel delat. Toliko pa že zaslužimo, da mu ni treba delati med počitnicami. Bo že potem, ko bo res treba, dovolj delal!“

Bo dovolj časa?

Vreč ni več, kolesa pa ostajajo na dežju in ob fasadi!

Mladinske delovne akcije — mladost naše domovine

Delovišča mladinskih delovnih brigad so se zaprla. Brigadirji so se vrnili v svoje kraje polni vtisov, dobrih ali slabih. Zdaj se bodo naredile analize in ocene o letošnjem prostovoljnem delu mladine v naši domovini, ki pomeni tudi zelo zanimive izkušnje za ves svet.

Že v prvih dneh narodno-osvobodilnega boja je mladina v sovražnikovem zaledju s številnim delovanjem podpirala razvoj oboroženega boja, da bi neposredno po osvoboditvi začela herojske bitke brez orožja. Začele so se organizirane akcije za obnovo domovine, v katerih je bila mladina v prvih vrstah.

Zgrajene so bile mnoge proge, ceste, mesta, hidrocentrale in številni drugi objekti, izrednega pomena za obnovo domovine in njen hitrejši razvoj. Več kot štiri desetletja je lepa tradicija mladinskega prostovoljnega dela na gradbiščih po vsej Jugoslaviji.

V sami organizaciji in delu na mladinskih gradbiščih se v tem obdobju ni kaj dosti spremenilo. Prav ocene zadnjih let z mladinskih delovnih akcij nam potrjujejo, da je potrebno preiti na drugačno obliko mladinskega prostovoljnega dela, saj so v takšni obliki, kot so, že zgodovinsko preživele. Slaba udeležba, nepopolne brigade, slaba priprava tras in organizacija akcij, so rezultati, nad katerimi se moramo, kljub temu, da so akcije še vedno ekonomsko upravičene, zamisliti. Že nekaj let se obljublja nova oblika organiziranja MDA, pa vseeno so brigadirji tudi letos delali po starem.

Ocene slovenskih akcij so že znane, znano je koliko občin ni poslalo svojih brigad ali pa so poslali na akcijo nepopolne brigade. Vemo, kakšni naporji so potrebni v zadnjem času za „regrutiranje“ brigadirjev tudi na kamniškem območju. Še lansko leto je odšla kamniška brigada v popolnem sestavu, letos je bila že okrnjena (31 brigadirjev od 40) na akciji „POSOČJE 84“. V Svitanitu smo dolžni poslati štiri brigadirje, evidentirali smo trojico mladincev, na

Da zanimanje za prostovoljno delo mladine upada smo se prepričali tudi v Svitanitu, ko smo pomagali pri spomladanskem urejanju našega parka. V mesecu aprilu smo organizirali dve akciji, ki sta bili značilni po izredno slabi udeležbi mladincev, saj se nas ni zbralo niti toliko, da bi umazali vse razpoložljive lopate. Pohvaliti pa velja mladince, ki nikoli ne „zatajijo“ in so pripravljeni delati tudi za dva, če je potrebno.

koncu pa se je akcije udeležil le en brigadir in nakandno ena brigadirka.

Pomembnost in smisel mladinskega prostovoljnega dela nam vse povedo Titove besede o delovnih akcijah . . . „Želel bi, da ves naš mladi rod hodi v takšno šolo, kot ste jo obiskovali vi in tisti pred vami, ki so gradili druge objekte. To je nekaj .česar ni mogoče kupiti z nobenim denarjem. Takšni objekti, avtomobilske ceste, proge in drugi, so važni za našo socialistično državo iz ekonomskih in drugih razlogov, toda važni so tudi zato, ker se na njih ustvarjajo novi ljudje . . .“

(Graditeljem avtomobilske ceste Zagreb — Ljubljana v Novem mestu leta 1958)

„Vaše prostovoljno delo je večstranskega pomena. Tu se sestajate in seznanjate mladinci iz vseh krajev naše domovine, iz vseh republik. Tu ustvarjate tisto, kar je najpomembnejše za nadaljni razvoj naše deželo, to pa sta bratstvo in enotnost. Ustvarjate zgodovinska dejanja. Bodoči rodovi bodo pomnili to, kar ste storili, saj bo to osnova za nadaljno graditev, da bi živeli boljše življenje, kot smo ga mi živeli nekoč in kot ga vsi skupaj živimo danes . . .“ (udeležencem MDA „Sava“ leta 1974)

Komentar je odveč!

BEZOVŠEK Rafael

Na MDA „POSOČJE 84“

Končane so MDA 84. Prvič sem bil na eni od slovenskih delovnih akcij. Tokrat je bilo to Posočje 84'. Bili smo v Bovcu, ki je velik turističen kraj. Visoko med Julijci je skrito mesto, kjer smo delali brigadirji iz cele Jugoslavije. Na delovno akcijo so prišli brigadirji iz Beograda, Breze, Ljubovije, Zagorja in Kamnika. Imeli smo medsebojna srečanja v športu in kulturi ter tečaj za IPD (idejno-politično dejavnost).

Vstajali smo ob petih, z delom pa pričeli ob sedmi uri. Delali smo šest ur, nato smo se vrnili v naselje, kjer smo imeli srečanja, kot sem že omenil.

Pri delu pa Kamničani nismo bili najboljši. Zato nismo dobili priznanja „trak akcije. Lepih spominov na to delovno akcijo nimam mnogi, kajti tu se je že pokazalo, da tako ne gre. Imeli smo mladinski sestanek z vodji MDA „POSOCJE 84“. Od takrat je šlo delo mnogo bolje od rok vsem, ki so to hoteli. Spoznal sem mnogo prijateljev iz vseh koncev domovine. S temi si sedaj tudi dopisujemo. Samo na MDA, kakršna je bila ta, smo mnogokateri rekli, da ne gremo več. Le hrana je bila boljša kot pred leti v Pirotu.

Ta akcija me je žal zelo razočarala in se je ne bom rad spominjal.

VRHOVEC Miro

Zopet na Rabu

Tudi letos smo se gasilci odločili za izlet na Rab. Prijetno smo združili s koristnim in smo opravili še požarno varnostni pregled, napravili inventuro ter očistili dom in njegovo okolico.

Na pot smo se odpravili ob 7. uri. Vmesnih postaj nismo planirali, vendar brez teh zaradi zapetljajev ni šlo. Pred Ilirsko Bistrico je za postanek poskrbel naš osebni kombi. Do mesta smo poslušali njegovo glasno stokanje, pri tem pa mu je narasla tudi temperatura. Za njegovo bolezen sta poskrbela „asistent“ Ciril in Drago ter dobra duša, „kirurg“ iz Ilirske Bistrice. Med „operacijo“ smo si ostali privoščili kavico in sendviče. Pa ne mislite, da je bilo s tem težav konec! Na Reki sta nas čakali dve članici, ki sta pripotovali iz Umaga. Tu se je vmešal prometni režim. Semaforji, oznake za obvezno smer in enosmerne ceste so naredili svoje in vez med našima voziloma se je pretrgala. Toda to nas ni zmedlo, saj smo poznali naš končni cilj — Rab. Tako smo zvezo zopet vzpostavili v Jablancu, kjer smo dobri dve uri čakali na trajekt.

K sreči upravnik našega doma ni obupal in nas zelo lepo sprejel v „obmorski Svilanitovi domačiji“. Za postano kosilo se naši prazni želodci niso kaj dosti menili.

Vse dni nas je grelo vroče sonce, a je bilo k sreči za notranje in zunanje hlajenje res dobro poskrbljeno. Ker smo pač gasilci, brez „dežurnega“ ne gre. Pri pranju nog pred spanjem se je dobro izkazal, čeprav brez bolečin nišlo. Sorkova krtača in VIM sta opravila svoje! Na plaži pa se je zataknilo. Ker je dežurni na delu zaspal, se nam je „Čiro“ zapekel kot odojček. Ker ga ni mazal in obračal, se je zapekel samo po eni strani. Ostale problemčke smo sporti in uspešno reševali. Ob „gemišteku“, plesu in šalah so bile noči precej kratke, kljub temu, pa zajtrkov nismo zamujali. Red je red!

Kljub „kunštni“ inventurni listi, je inventurna komisija svoje delo dobro opravila. Požarni pregled je bil b.p., dimnika pa nismo preverjali, ker je bilo prevroče. Tudi čistilna akcija nam je uspela, morebitne pripombe in oceno pa nam bo dal upravnik doma tov. Grden.

Po obilnem kosilu, smo se v torek po tretji uri odpravili proti domu. Tokrat nismo „pozabili“ na steklenice. Složno smo ugotovili, da je „Rabska plovidba“ edini krivec, da ob cesti proti trajektu ni več „žajbla“. Kdor si želi nabrati te zdravilne rastline, mu svetujemo, da vzame s seboj planinske čevlje, ker opanki ne vzdržijo na tem terenu.

Za povratek smo si izbrali smer Delnice — Ribnica — Kamnik, s postankom v Ribnici. Tudi povratek ni potekal brez manjših problemov. Že v Zgornjih Čavlah se je Čiro komajda izmaknil „atentatorju“, ki nas je hotel z avto cisterno VŽ 76—83 zriniti s ceste. Vožnjo do Delnic smo srečno prestali. Tam pa je šoferjema narastel pritisk, kajti „superja“ tam niso imeli. Mi se zaradi tega nismo „nervirali“, saj naše „rezerve“ še niso bile prazne. V Kočevju sta se tudi voznika oddahnila. Čeprav je bila ura že krepko čez 20. sta dobila gorivo, saj na tej črpalki delajo do 22. ure. Po tem sta krepko stopila po plinu in že ob 22. uri smo se čili in zdravi, pripravljeni na naloge, ki so nas čakale že naslednji dan, vrnili v Kamnik.

Ob tej priliki bi se gasilci radi zahvalili tov. Jenku za udeležbo na našem izletu, kjer je bilo dovolj možnosti da smo se pogovarjali o naših problemih in težavah brez zadržkov. Prav tako bi se radi zahvalili za dobro počutje upravniku Franceljnu in osebju doma.

Upamo, da nas bo drugo leto na našem izletu še več!

NA POMOČ!

KOROŠEC Franc

Tončka, hvala vam

Tončka se je kot sedemnajstletno dekle zaposlila 1950 leta v OTEKSU v Šmarci, torej na samem začetku poti razvoja Svilanita. Lahko bi dejali, da je Tončka rasla s tovarno. V Oteksu je delala do leta 1952 potem pa se je preselila na Perovo in stopila za tkalske stroje. Zaradi zdravstvenih težav je Tončka le zadnji dve leti opravljala dela in naloge popravila napak plaščev v konfekciji frotirja.

Tončka je bila na tovarno zelo navezana, saj sicer nebi v njej ostala „v dobrem in slabem“; bila je ena tistih, ki je znala prebroditi težke čase, skozi katere se je tovarna včasih prebijala in ostala zvesta Svilanitu vsa dolga leta dela.

Za dolgoletno delo, strpnost in prizadevnost, za prijateljske odnose izrekamo Tončki prisrčna hvala in ji želimo dolgo in zdravo življenjsko jesen. V naši sredini pa bo Tončka še vedno dobrodošla.

HUBAD Anka

Še na mnoga, zdrava leta, Zinka!

Štrajharjeva Zinka je kot skromno kmečko dekle leta 1957 sramežljivo potrkala na vrata podjetja in sprejela ponujeno ji delo tkalke svile v Mekinjah. Marljivo in zavzeto je opravljala svoje delo, ki pa ga je morala zaradi težav z varstvom otrok tudi prekiniti. Po nekaj letih je spet nadaljevala na delih tkalke svile in tu ostala še nekaj let.

Zaradi zdravstvenih težav in ukinjanja dela proizvodnje svilenih izdelkov, je bila leta 1967 premeščena v šivalnico na dela in naloge popravilo napak ter nekoliko kasneje na kontroliranje — klasičenje, kjer je delala do upokojitve.

Vsi smo jo poznali kot pridno, vestno delavko, ki je kljub občasnim težavam z zdravjem in ob skrbi za invalidno mamo, zmogla vsa bremena delavke, matere, žene in hčere.

Ostala je doma v prijetni hišici izven mestnega trušča, kjer bo skrbela za dom, vrt in rože, ki jih na njenih oknih ne manjka. Še več časa bo posvetila vnukom in ob njih doživljala svetle, prisrčne urice, ki ji bodo lepšale zasluženno jesen življenja.

Vse njene sodelavke in sodelavci ji v en glas kličejo, da bi ostala zdrava še dolgo vrsto let!

SKAMEN Ivana

Upokojila se je tudi Požek Ana

Meseca junija se je od sodelavcev poslovila tudi POŽEK Ana iz tkalnice frotirja, ki je dobrih enajst let skrbela za red in čistočo v previjalnici. Anica se je upokojila invalidsko, saj ji je bolezen oči preprečila, da bi še lahko nadaljevala z delom.

Pred prihodom v Svilanit je Anica delala v tovarni Svit, ki pa jo je zapustila zaradi težkega dela v proizvodnji. Anici je bilo delo v Svilanitu všeč, pa tudi bližina tovarne in njenega doma ji je omogočala, da ji je ostalo več časa za skrb njenih treh otrok.

Bila je pridna in tiha delavka, vest o njeni upokojitvi pa je marsikoga presenetila, saj je bila med svojimi sodelavci le dobro desetletje.

Želimo ji zdravlja in sreče, saj si je to s svojim marljivim delom tudi zaslužila.

NOVAK Franc

Zvest „Svilanitu” do upokojitve

Junija 1984 se je od sodelavcev poslovil Leon PREGI; a ne le od sodelavcev, tudi od aktivnega dela in se zapisal stanu naših upokojencev.

Leonova delovna pot se je začela leta 1942, ko se je pričel učiti za elektrikarja v „Stolu”. Po večletnem

delu v Stolu, je zamenjal delovno sredino in se zaposlil pri „Slovenija ceste“. Želja po dodatnem znanju in izpopolnjevanju ter napredovanju v svojem poklicu ga je pripeljala nato v „Lip“ Radomlje. Znanje in izkušnje si je pridobil tudi z delom v Avstriji, po vrnitvi domov pa se je zaposlil pri privatniku v Kamniku. Odločil se je ustaliti v Kamniku in leta 1959 je svoje delo združil v Svilanitu, tovarni pa je ostal zvest do upokojitve.

V času dela v Svilanitu se je uspešno vključeval v delo samoupravnih organov in zastopal interese sodelavcev. Tudi rekreacija v tovarni mu ni bila tuja in ni bilo športne prireditve, na kateri bi ne bil vključen kot tekmovalec ali pa organizator. Najraje je imel kegljanje, tega pa bo lahko gojil še naprej pri članih Društva upokojencev.

Svojo veliko ljubezen do gora in narave je uspešno prenašal na mlajše generacije, saj je z bogatimi izkušnjami prekaljenega „gornika“ marsikaterega začelnika popeljal v gore ter mu razkazal lepote in nevarnosti gora. Ljubezen do narave je združeval tudi z nabiranjem gob in kot velik poznavalec gob, še danes obiskuje skrite gobarske terene.

Sedaj, ko že uživa zaslužen upokojitev, si še vedno vzame čas za bivše sodelavce in rad pokramlja o časih, ki jih je preživel v naši sredini.

Sodelavci mu želimo še mnogo zdravih in zadovoljnih let v krogu domačih.

KOROŠEC Franc

Tiho je šlo mimo nas Pepcinih 18 let

Njena življenjska pot se je pričela v hladnem februarju 1931. Leta so tekla in hitro je prišel čas, ko je kot mlado dekle morala na delo. Pepca je najprej delala dobrih 16 let pri zasebniku, v Svilanitu pa se

je zaposlila leta 1966. Štiri leta je delala kot robilka na širinskem robljenju, leta 1970 pa je pričela z delom modelarke v konfekciji frotirja.

Srečevali smo jo dan za dnem. Tiha in skromna je bila 18 let med nami. Sodelavci bomo ohranili Pepco v spominu kot vestno in prizadevno sodelavko ter priljubljeno tovarišico. Prav zaradi teh vrlin je tudi tako hitro šlo mimo nas njeno dolgoletno delo. Lahko bi ji napisali hvalospev, vendar bo verjetno dovolj, če ji še v naprej zaželimo veliko zdravih in zadovoljnih let, saj naše želje prihajajo od srca!

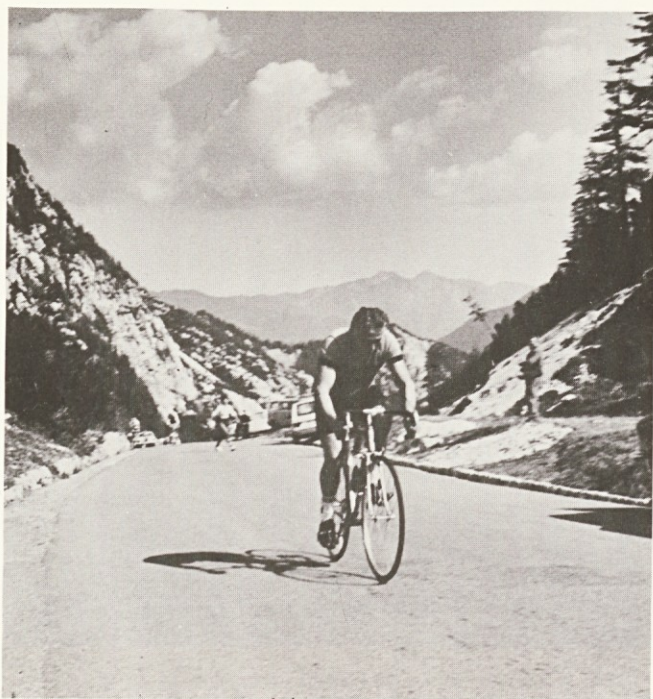
DOPLIHAR Alenka

Predstavljamo vam jeklenega moža

Ko zasledujemo razna poročila o maratonih, tekih, pohodih in drugih prireditvah, kjer mlado in staro dokazuje svojo fizično sposobnost in vzdržljivost, ugotavljamo zaradi izredno velike udeležbe, da Slovenci v glavnem kar pridno skrbimo za svojo telesno pripravljenost in jo vzdržujemo. Ali se zavedamo, da bomo v raznih kriznih situacijah vedno bolj odvisni tudi od svoje fizične zmogljivosti, ali nas k temu usmerja le ljubezen do narave, gibanja, pristnega tovarništva?

Zvedeli smo, da imamo v Svilanitu JEKLENEGA MOŽA, ki je premagal vse napore in težave prvega TRIATLONA JEKLENIH, to je naš sodelavec iz TOZD SVILA, tovariš SILVO MAGYAR.

V pogovoru mi je tovariš Silvo zaupal, da to niti ni bil njegov prvi triatlon. Prvič se je udeležil takšne prireditve že 12. avgusta, ko je bil štart na Bledu.

Takrat so prijavljeni morali najprej preplavati jezero, kar je približno 2 km dolga proga. Ko so plavalci na bregu našli vsak svoj stol z opremo, so se morali iz plavalcev hitro preleviti v kolesarje in premagati še 60 km dolgo progo med Bledom in Bohinjem, potem pa so kot tekači še dvakrat obkrožili blejsko jezero, kar je še 12 km. Silvo s plavanjem ni imel problemov in je srečno dosegel drugi breg, tudi kolesaril je dobro, le teka ni toliko vaje. Zato je drugi krog okoli jezera premagal v bolj zmernem teku. Med sedemdesetimi veterani je dosegel šestindvajseto mesto, med vsemi pa se je uvrstil na 180. Saj je za vso dolgo in naporno pot potreboval le 3 ure 50 minut. Kot priznanje in za spomin na to izredno prireditev so dobili lepe medalje.

Po uspešnem prvem poizkusu se ni bilo težko odločiti še za sodelovanje na TIATLONU JEKLENIH 25. avgusta 1984. s štartom v Bohinju. Ta prireditev je obsegala veslanje, gorski tek in kolesarjenje. Izmed množice prijavitelcev je posebna komisija izbrala 80 kandidatov in med temi sta bila tudi dva Kamničana. Silvo se je za te podvige sistematično pripravljal skozi vse leto. Največ je kolesaril, tako je v letu 1983 nabral kar 8000 km, letos pa 5500 km. Kadar za kolesarjenje vreme ni več primerno, se Silvo požene z veselo družino po strmih pobočjih proti Kamniškemu vrhu.

Z veslanjem se je Silvo seznanil šele letos poleti v okrilju ljubljanskega broderskega kluba. Tam je našel prijaznega trenerja, ki mu je pomagal, da je po enotedenskem treningu postal že kar izkušen veslač. Klub mu je tudi posodil kanu za prireditev v Bohinju. Med priprave za prireditev sodi seveda tudi kolesarjenje na Pokljuko in nato še vzpon do Vodnikove kočice v družbi še nekaterih kamniških kolesarjev. Ob tej priliki se je Silvo dobro seznanil s progo in terenom. Na odločilni dan 25. 8. 1984 se je ob 7,15. uri 74 udeležencev pognalo v kanuje, preveslali so 4 km po Bohinjskem jezeru in nato

nadaljevali pot s kolesom proti Pokljuki, kamor so morali prispeti do 9,45. ure. 30 km strme vijugaste poti, deloma makadamske je Silvo uspešno premagal in se ob vzpodbujanju prijatelja iz kolesarskih stez, brez počitka pognal najprej proti Vodnikovi koči, kamor je moral prispeti najkasneje do 11.15 ure. Tudi na tej hudu preizkušnji ni Silvu zmanjkalo moči, kljuboval je dežju in do Vodnikove kočice prišel v eni uri in 14 minutah. Isto razdaljo pa navadno prehodi v 2 urah in 12 minutah.

Na Pokljuki je bila podelitev medalj in vsi so dobili dobro malico. Silvo je med 26 veterani dosegel 12. mesto, za vso pot pa je porabil 3 ure in 16 minut.

Obe priznanji Silvu veliko pomenita, še bolj pa je vesel ob zavesti, da ni odnehal na primer pri napornem teku okoli blejskega jezera ali v neprijetnem vremenu na strminah proti Vodnikovi koči. Uspel je zaradi svoje dobre pripravljenosti, ki jo je dosegel postopoma v zadnjih petih letih, odkar se ukvarja s kolesarskim športom. V teh letih Silvo ni manjkal skoraj na nobenem kolesarskem maratonu, na mariborskem maratonu je prekolesaril 150 km okoli Pohorja, na maratonu Franja je tudi premagal 150 km dolgo pot in med 130. udeleženci dosegel 14. mesto, na tekmi preko Vršiča pa je leta 1983 zasedel 3. mesto in premagal celo znanega Tofa. To svojo uvrstitev šteje Silvo tudi za svoj največji športni uspeh.

SKAMEN Ivana

Ženske na kolo, moški za štedilnik

MARI, ZINKA, NINA, MOJCA, KIKA – UDELEŽENKE I. ŽENSKÉ KOLESARSKE KARAVANE

Rade imamo svoje jklene konjičke; popeljejo nas iz prometnih ulic in mestnega vrveža; popeljejo nas med senožeti in polja po mirnih vaških poteh, kjer le sem ter tja priropota kakšen „motorni čudež“; popeljejo nas za nekaj uric proč od loncev in štedilnikov in... IN lepo je tudi potem, ko nas ti „pridipravi“ zopet pripeljejo domov – prerojene, naučite naravnih sokov in moči, vedre. Tako je, če si v gosteh v naravi! Zato ker tako mislimo, čutimo in delamo, ni čudno, da smo bile med najbolj vnetimi privrženkami ideje o popotovanju žensk – kolesark po Sloveniji.

Zamisel o nekem kolesarskem ženskem podvigu je dozorela v zgodnjih pomladnih mesecih. Čeprav je snežna odeja še na debelo prekrivala naše poti, so se te, od silnega načrtovanja akcije, že topile v naših

mislih. A vroče želje in visokoleteče ideje niso bile porok za uspeh naših načrtov, zato smo se že meseca aprila začele tudi kondicijsko pripravljati za popotovanje. Trener Miran nas je prav resno popeljal v svet kolesarskih učenosti. Njegov in Marin padec pa sta nam služila kot vzoren praktičen primer, kako hitro se lahko znajdemo na trdih tleh. V štirih mesecih smo si navozile preko tisoč kilometrov

poti, le Nina in Mojca se nista mogli pohvaliti s to številko. Ker seže glas o njunih športnih podvigih celo dalj kot v deveto vas in sta „troizmenki“ ter šolarki povrh, smo jima to „spregledale“ in nismo dvomile v njuno pripravljenost.

Tako smo se tistega krmežljavega jutra 8. avgusta poslovile od svojih, za štiri dni „zapostavljenih“ mož in otrok in jim zaupali uporabo vseh super gospodinjskih pripomočkov, zaradi katerih so moški pogosto v zmoti, da ženske nimamo nobenega dela... Napotile smo se na „Svitovo“ — neuradno kolesarsko — parkirišče, kjer se nas je zbralo enajst obetavnih maratonk, čakala pa nas je tudi že Marta s praznje „okrancljanim“ spremljevalcem — kombijem, v katerem se je hitro znašla vsa popotna krama, Franc! pa ji je dodal še vso potrebno „prvo kolesarsko pomoč“. Tone, predsednik Kolesarskega društva KAMNIK nam je za slovo povedal nekaj tako ganljivih besed, da smo komajda premagale solze in jih skrile za široke nasmehi. A ker se je vreme

na moč kislo držalo, za ganljivo slovo ni bilo časa. Najstarejšo (pa je ne bom imenovala, saj se to pri ženskah ne spodobi) smo postavile na čelo kolone, njeno veselo ukanje pa nas je za slovo popeljalo še mimo našega „Svilanita“, kjer smo veselo pomahale v pozdrav vsem sodelavcem in prav toplo nam je bilo ob pogledu na številne mahajoče „nageljčke“, ki so nam skozi okna želeli srečno pot.

Kljub dobrim željam nas je že pred Kavranom ujel dež, ki nam je ostal zvest tja do glavne ceste proti Celju. A ker se nismo dale ugnati in smo se vedre povzpele preko Kozjaka, je ta odnehal in so na našem nadaljnjem popotovanju o njem pričale le še velike luže. O HUDI LUKNJI in njenih vražah vedo domačini veliko povedati, za nas pa je bila to prav prijetna postojanka, saj smo se v domači gostilni okrepčale, nadvse prijetna pa nam je bila napoved gostoljubne gostilničarke, da nas do našega prvega cilja — SLOVENJ GRADCA — loči le še dvajset kilometrov poti. Mislinjski klanec, sicer strah in trepet prve potovalne etape, je bil premagan kot bi trenil in židane volje smo prikolesarile na cilj. Gostoljubni delavec v hotelu POHORJE nas je najprej postregel s „šlaufom“ za vodo, da smo lahko spet prepoznale naše potovalne konjičke. Seveda pa bi ne storile nič napak, če bi ga uporabile tudi naše sopotnice, ki so vozile s kolesi brez blatnikov, a šalo na stran, vse smo se pošteno očedile v prijetnih sobicah in že čez uro ni bilo več sledi od deževnega popotovanja.

Ker so Mari, Zinka in Marta dobile najlepšo sobo v hotelu, so istočasno prejele tudi najbolj (ne)prijetno dolžnost — kuhanje kave — ki smo jo slastno popile (seveda, ker so jo tako dobro skuhale) v salonu hotela.

Z „Idejo“ v Slovenj Gradec

Naslednjega jutra smo se od prijaznih gostiteljev poslovile in se podale drugemu cilju naproti — RADEC. V gosjem redu smo brcale ob Dravi mimo znanih hidroelektraren proti Mariboru in si po zajetnem zalogaju 70 kilometrov prislužile malico šele nekaj kilometrov pred štajersko metropolo. Nini in Mojci so najbolj teknili „Etini“ izdelki, seveda pa se nista zato odrekli imenitni salami „Mesa“ Kamnik, s

katero smo si sotrpinke pridno polnile želodce. Franc! si je opomogel še od našega prepevanja in regljanja, saj je s polnimi usti ta opravila kar naporno opravljati — tudi takšnim „talentom“ kot smo me, Svilanitovke.

Z novimi močmi smo, kot bi trenil prekolesarile Maribor in se po dobrem kosu poti proti Radgoni ustavile v Črnem lesu. Postanek nam je bil seveda hudo všeč, saj smo tako vzpon v strm klanec odložile za nekaj časa. Še sreča, da je naša kolesarska himna (Marina pogruntavščina) dovolj kratka, da

smo jo zmogle še v tako strm klanec in tako smo jo z „njo“ strumno ubrale tudi v strmino za Črnim lesom, zadnjo, kot jo je napovedala poznavalka naše poti. A šment, od tistega časa, ko je potovala s fanti po isti poti, so hribi zrasli kot gobe po dežju, zato je naše nadaljnje popotovanje potekalo v duhu tiste lepe narodne: . . . „Po klančku gor, po klančku dol, po lepi Štajerski deželi . . .“, ki jo je naša „prva medicinska pomoč“ Katarina kot za šalo prepevala, ko se je vzpenjala v strme klance. V dobrem razpoloženju smo prevozile vse, v Radgoni pa nas je ujela ploha. Složno smo vedrile pod ringlojem, ki nam je služil tudi v druge praktične namene. Dež je kmalu pojenjal, posijalo je celo sonce, ki je hitro sušilo cesto, ta čas pa smo popile še nepogrešljivo „črno razvado“ — kavo. Zadovoljne, da smo dežju ušle, smo jo mahnile v sedem kilometrov oddaljene Radence, a že po kilometru vožnje nas je zajela močna ploha. V trenutku smo bile mokre in časa za odločitev ni bilo.

Zinka in Nina sta se pogumno zakadili v dež, me pa v gosjem redu za njima, kot bi se sami hudučki podili za nami. Prepričana sem, da je bil to sleherni izmed nas najlepši, najrazburljivejši del poti, za izjemo našega mehanika, ki je zaradi slabih „brisalcev“ na očalah, moral najhujši naliv prevedriti. Do kože premočene smo pridirjale do RADINA, kjer so nejeverno zmajevali z glavami: hotelski gostje se pač niso mogli odločiti, ali bi nas uvrstili med najpogumnejše ali med najbolj n . . . e. Nam pa to ni bilo mar, še posebej po prijaznem sprejemu hotelskih delavcev — nas, ki smo po videzu sodeč prav malo sodile v ta lep hotel in koles, ki so prav tako našli suh in varen kotiček. V imenitnih sobah smo se hitro opomogle od 125 kilometrov dolge poti, a razburljivih dogodkov še ni bilo konec. S cimro Mojco so naju kolegice-kolesarke grdo gledale, ko sva se vrnili z nakupovanja spominkov, nadvse zadovoljni, da sva tako poceni lahko kupili majice in borše — s tremi srci, se ve. Od kod skrbi in mrki pogledi, sva se spraševali, pa so nama kar hitro postregli z vprašanjem, kje imava popotno blagajno. Debelo sva se spogledali saj sva prvič zvedeli, da bi

morala biti ta z nama v hotelski sobi. Kolena so se mi tresla, ko sem hitela v 6. nadstropje in začudena ugotovila, da je ta res med najino kramo. Kasneje se je nespোরазum razvozljal, blagajna pa se je znašla v moji roki v zmedu pred recepcijo, ko smo se odpravljale v sobe. Kako in kdaj še sama nisem vedela, še manj pa Mojca, ki ji je bila glavna skrb prenosna radijska postaja. Konec dober, vse dobro in pozabljeno, medve z Mojco pa sva vse zaskrbljene „nagradile“ s pet minutnim čakanjem v hudih skrbah za našo skupno imovino. Prijeten večer v eni od „Radinovih“ kavarn, kjer smo si dodobra zbrusili pete, smo zaključili s kolom. Lepo je bilo z roko v roki zaplesati med mizami in zagreti tudi goste, ki so nam morda na začetku zamerili našo razigranost. Že nas je prebudil tretji potovalni dan in po „sistematskem“ pregledu jeklenih konjičkov smo se odpravile novim doživetjem naproti. Prekolesarile smo Ormož in Ptuj, kjer smo si privoščile obilno malico

Mojca in . . . ob nabiranju kalorij za naslednjo etapo . . .

in kot že nekajkrat na našem popotovanju ugotovile, da je najlepše od našega kolesarjenja — postanek z malico. Tako razpoloženim se nam ni bilo težko odločiti za nadaljno pot po stari cesti proti ROGAŠKI SLATINI. Da bi tretji dan ne bil izjema, nas je tudi tokrat pozdravil dež; po krajšem vedrenju smo pot nadaljevale preko strme in kar dolge Ptujске gore in uspešno premagovale tudi 20 kilometrov dolgo makadamsko pot proti Donački gori. Še pred samim vzponom smo ob idiličnem potočku malicale, pa gre verjetno temu tudi pripisati uspešen vzpon pod Donačko goro. Preostali del poti smo prevozile kot za šalo in tako „osvojile“ tretji cilj popotovanja — ROGAŠKO SLATINO. V imenu „začasnih“ prebivalcev nas je sprejel in pozdravil, ne boste verjeli, naš sodelavec Andrej, ki smo se ga seveda zelo razveselile. Ko smo se naslednjega dne poslavljale od tretjega postajališča, nas je Andrej še slikal — v kolesarski akciji.

Je že tako, da človeka kar samo nese proti domu, ko zavonja bližino domačih logov! Takšna je bila naša pot proti Celju in naprej do Levca, kjer smo si prislužile „najlepše“ od našega kolesarjenja — malico. Ker se je Mari ta dan jezik zavozljal, jo je nado-

Do cilja nas loči le še 100 km

mestila Zinka, ki je bila odlične volje. Če bi ne imela ušes, bi se smejala kar okoli glave! Tudi Nina in Mojca sta bili razpoloženi, saj sta tiste sorte, da sta najbolj zadovoljni, ko imata poln želodec. Na poti proti Vranskem nas je „nenaročeno“ zaviral močan veter, vendar nam „koreninam“ ni odpihal dobre volje in moči. V Ločici smo se dokončno poslovile od štajerskih krajev in jo mahnile proti Kamniku, četrtrič in seveda zadnjič pa si nas je privoščil dež. „Zvestemu spremljevalcu“ smo se nasmejale v brk in se nadvse razveselile Tomaža, „kolesarske“ izvidnice iz našega društva. Ob veseli domači glasbi smo tistega trenutka zares spoznale, da je konec vseh hribov in dolin, travnikov in polj in z njimi nešteto prijetnih trenutkov. Prebricali smo še zadnji kos poti, pod Kozjakom na kamniški strani pa smo si privoščili še majhno vragolijo: kot si je naš mehanik „trdo“ prislužil (pa ne s kolesarskimi nezgodami, ampak predvsem z odličnim varovanjem kolesark), smo ga spremenile v turškega paša, me pa smo se v teh zadnjih trenutkih spremenile v odaliske na kolesih.

Razigranemu sprevodu je sledil podoben sprejem: stiski rok naših tovarišev iz društva, nageljni na prsih „zmagovalk“ in požirek ta pravih „arcnij“ proti prehladu, vmes pa je Marjan neutrudno igral na harmoniko.

Seveda se je naša dobra volja nadaljevala še dolgo v večer, ko smo se poslavljali od zelo prijetnega popotovanja po Sloveniji. Skromno smo se oddolžile našemu zvestemu mehaniku za varno in zanesljivo spremstvo, Katarino pa smo nagradile s pravo kolesarsko torto, ki jo je sladkosneda vendarle velikodušno razdelila med nas. Plakete, s katerimi nas je presenetil Franc'1 so v vsaki izmed nas našle prav poseben kotiček, doma pa nas bodo še dolgo, dolgo spominjale na našo I. ŽENSKO KOLESARSKO KARAVANO

Lepo je bilo štiri dni preživeti na kolseih, brez skrbi za dom, otroke, može, delo v tovarni. Čudovito se je bilo prepustiti uživanju narave in ob tem je bilo lahko pozabiti na še tako velike napore. Neopisani trenutek ponosa, ko premagaš kilometre poti, strmine; a ne le te, tudi samega sebe. To so trenutki, ko človek v sebi spoznava nausahljive vire moči, življenje v pravem pomenu besede. Ko to doživi, se

je tudi ženi lahko upreti stari, zakoreninjeni miselnosti, da ji je od malih nog usojeno preživeti dobršen del življenja v skrbi za dom in družino.

Naši može se verjetno ne morejo preveč pohvaliti z „gospodarjenjem“ za štedilnikom, v katerem so se „kalili“ v času naše odsotnosti, res pa je, da so zmogli podpirati vse štiri hišne vogale.

IN MEMORIAM

MAJDIČ ANICA

Zapustila nas je tiho in mnogo prezgodaj, njeno slovo do najbližjih in sodelavcev pa je v mnogočem podobno njenemu življenju.

Kot mlado dekle se je zaposlila v Sivilanitu ter s svojim delom za votkovnim strojem, kasneje za statvijo in nato za pisalnim strojem — pomagala soustvarjati boljše pogoje za delo in razvoj

delovne organizacije. Devetindvajset let njenega dela nam lahko ostaja kot vzor, saj od nje nismo slišali besede „ne znam, ne morem“, bila je zelo vestna in prizadevna delavka in vedno in v vsem pripravljena pomagati. S svojim delom in njeno naravo je postala res naša, govorili smo o „naši Ančki“.

Ob svojem delu v delovni organizaciji je kot mati nosila tudi breme svoje družine, popoldnevi in tudi mnoge ure noči so bile žrtvovane zato, da bi sebi in zlasti sinu in hčeri zagotovila boljše pogoje življenja. Z vero v boljši jutrišnji dan je prenašala tegobe življenja, za sebe le redko našla kakšno uro miru in počitka, le v zares težkih trenutkih odločitev in boleznih je svojim najožjim sodelavcem potožila, da ji je težko, da je ostala na razpotjih in da sama ne najde poti. Kot je bila sama vedno pripravljena pomagati, je le težko prosila ali sprejela pomoč zase, ki smo ji jo nudili v res najtežjih trenutkih.

Petinštirideset let njenega življenja je doba, ki je mnogo prekratka, da bi uresničila svoje cilje, da bi se izpolnilo življenje, čeprav je bilo težko in trpko. Kruta bolezen, ki jo je kot mnoge druge stiske prenašala v sebi, ji je preprečila, da bi lahko ob svojih otrocih uživala sadove svojega dela. Nam, njenim sodelavcem pa ostaja prazno mesto dobre sodelavke in tovarišice, vestne in prizadevne članice kolektiva. Ančke, s svojo mirno naravo, velikim srcem in vestnim delom, ni več, a ohranili jo bomo v trajnem spominu.

BERTONCELJ JULIJANA.

Težko gre beseda izpod peresa, ko je treba napisati, da je nekemu ugasnilo življenje, da ga ni več med nami. Čeprav BERTONCELJ Julijane že dolgo ni bilo več med aktivnimi delavci Svilanita, se je vendar večina starejših sodelavcev še spominja, saj je bila med tistimi, ki je v najtežjih pogojih dela — „Oteksovi“ barvarni v

Šmarci z roko v roki snovala „Svilanitu“ lepšo prihodnost. Bertoncelj Julijana je po težki bolezni umrla.

Julijana se je zaposlila šele pri štiridesetih letih, ko ji je umrl mož in so ji ostali trije neprскеbljeni otroci. Leta 1949 je potrkala na vrata obrata „OTEKS“ v Šmarci in delala do pupokojitve v barvarni, po upokojitvi pa je posvetila vso svojo skrb in ljubezen vnukom, svoje veselje pa je našla tudi pri delu na polju.

Julijane ni več, v srcih nekdanjih sodelavcev pa za njo ostaja spomin na marljivo in prizadevno sodelavko, na eno tistih, ki ji nobena žrtev za dom in delo ni bila prevelika.

ZAHVALA

Ob smrti mojega dragega očeta se prisrčno zahvaljujem sodelavcem iz računskega centra in ostalim za darovano cvetje, izrečeno sožalje ter spremstvo na njegovi zadnji poti.

SUŠNIK Metka

ZAHVALA

Ob smrti moje drage mame se vsem sodelavcem zahvaljujem za izrečeno sožalje, podarjeno cvetje in slovo na njeni zadnji poti.

JEREB Marija

ZAHVALA

Ob smrti moje drage mame se iskreno zahvaljujem sodelavcem za denarno pomoč in izrečeno sožalje.

BIBIČ Anica

ZAHVALA

Ob smrti moje drage mame se iskreno zahvaljujem vsem sodelavcem za sočustvovanje, podarjeno cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti.

CEVEC Anica

ZAHVALA

Ob smrti mojega dragega očeta se prisrčno zahvaljujem sodelavcem za izrečeno sožalje, darovano cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti.

VINŠEK Tončka

ZAHVALA

Najlepše se zahvaljujemo vsem delavcem DO SVILANIT, ki ste nam ob žalostni izgubi naše drage Anice MAJDIČ stali ob strani in nam kakorkoli pomagali ob boleči izgubi.

Iskrena hvala tudi tov. Wiegeletu za vso njegovo pomoč in prizadevanje!

Žalujoci: hčerka Ema, sin Marko
in ostalo sorodstvo

ZAHVALA

Ob smrti moje drage sestre se sodelavcem prisrčno zahvaljujem za izrečeno sožalje in podarjeno cvetje.

OKORN Tomaž

V naši tovarni smo v mesecih juliju in avgustu porabili po 2.500.000 litrov vode več, kot jo normalno.

Vrednost te vode znaša 52.000 dinarjev.

Nič nebi bilo to posebnega, če ne bi te vode porabili za hlajenje raznih steklenic s pijačami. Verjetno bi se dalo sveže pijače v poletju pripraviti ceneje na kakšen drug način.

Jubilanti 10-letniki — leto 1965

Kako, kdaj — kje?

Nagelj in spominski posnetek ob jubileju

„KAMNIŠKI TEKSTILEC“
 LETNIK XXII. ŠT. 7–8 1984
 GLASILO DELOVNE ORGANIZACIJE
 „SVILANIT“ KAMNIK
 GLASILO UREJUJE UREDNIŠKI ODBOR:
 Adi Kužnik, Anka Hubad, Zdenka Bricelj,
 Jožica Lanišek-Golob, Alojz Jerman
 Odgovorni urednik: WIEGELE BOGO
 Tehnični urednik: SKAMEN IVANA
 NAKLADA: 800 izvodov
 Tisk: RPC — TOZD AP Idrija

